

200700828/1.

Datum uitspraak: 6 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/45696 en AWB 06/45697 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 2 januari 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 september 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 januari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve wordt als volgt overwogen.

2.1.1. Bij besluit van 9 april 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een eerdere aanvraag van appellante, om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. De rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, heeft bij uitspraak van 7 augustus 2003 het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard, waarmee dit besluit in rechte onaantastbaar is geworden. Het besluit van 15 september 2006 is derhalve een herhaalde beslissing.

2.1.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak van 20 april 2007 in zaak no. 200700590/1; JV 2007/263) vloeit voort dat, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van tegen Nederland; JV 1998/45) voordoet.

2.1.3. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na de eerdere beslissing zijn voorgevallen of die niet vóór die beslissing konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van de eerdere beslissing konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan de eerdere beslissing kan afdoen.

2.1.4. In de eerdere procedure is komen vast te staan dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek en dat de minister in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen aanleiding heeft hoeven vinden om gebruik te maken van de in artikel 3, vierde lid, van de Overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend (Dublin, 15 juni 1990) neergelegde bevoegdheid om de behandeling van die aanvraag aan zich te trekken.

Deze bevoegdheid is thans neergelegd in artikel 3, tweede lid, van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 (hierna: de Dublinverordening).

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 11 juni 2004 in zaak no. 200400081/1; JV 2004/303), is de inwerkingtreding van de Dublinverordening, in zoverre het gaat om voormelde bevoegdheid, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, niet aan te merken als een wijziging van het recht als hiervoor onder 2.1.2. bedoeld.

2.1.5. Appellante heeft aangevoerd dat de minister aan haar zoon Babak Amel bij beschikking van 23 februari 2005 met terugwerkende kracht met ingang van 4 juli 2002 een verblijfsvergunning asiel heeft verleend. Volgens appellante moet haar zoon gelijkgesteld worden met een gezinslid als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder i, van de Dublinverordening, zodat de minister zich gelet op de humanitaire clausule van artikel 15 van die verordening verplicht had moeten zien om haar asielverzoek in behandeling te nemen.

De door appellante aangevoerde omstandigheid is geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid als hiervoor onder 2.1.3. bedoeld, nu die omstandigheid niet kan leiden tot een hernieuwde rechterlijke toetsing, aangezien op voorhand is uitgesloten dat die aan de eerdere beslissing kan afdoen.

Voorname zoon was immers, naar uit de stukken is gebleken, ten tijde van de herhaalde aanvraag van appellante reeds meerderjarig en behoorde derhalve niet tot een van de categorieën gezinsleden als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder i, van de Dublinverordening. In die verordening is, anders dan appellante veronderstelt, geen bepaling opgenomen die het mogelijk maakt een meerderjarig kind gelijk te stellen met een gezinslid als

hiervoor bedoeld.

Dat aan voornoemde zoon eerst bijna drie jaar na diens aanvraag een verblijfsvergunning is verleend, kan aan het vorenstaande niet afdoen, reeds omdat de zoon op het tijdstip van die verlening nog minderjarig was. Appellante heeft eerst op 2 mei 2006, derhalve bijna elf maanden na het meerderjarig worden van haar zoon op 5 juni 2005, een herhaalde aanvraag ingediend. Dat, indien zij daartoe eerder was overgegaan, de beschikking op haar aanvraag mogelijk anders zou hebben geluid, is een omstandigheid die voor rekening van appellante komt. Hierin is geen grond gelegen voor het oordeel dat in dit geval sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden in verband waarmee zou moeten worden geoordeeld dat tot toetsing van de herhaalde beslissing moet worden overgegaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak komt, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust, voor bevestiging in aanmerking.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

w.g. Peute
ambtenaar van Staat

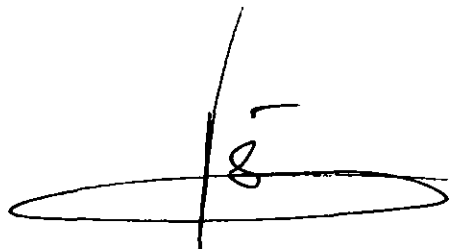
Uitgesproken in het openbaar op 6 juli 2007

391

Verzonden:

06 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small '8' or 'e' shape to its right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle
sector bestuursrecht
voorzieningenrechter

regnr.: Awb 06/45697 (voorlopige voorziening)
Awb 06/45696 (beroep)

UITSpraak

inzake:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0203.01.8008,
gemachtigde: mr. P.C.M. van Schijndel, advocaat te 's-Gravenhage,
verzoekster;

tegen:

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. D. Schuldink, ambtenaar ten departemente,
verweerder.

1 Procesverloop

- 1.1 Op 1 maart 2002 heeft verzoekster een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend, welke aanvraag bij besluit van 9 april 2003 is afgewezen. Bij brief van 2 mei 2003 heeft verzoekster hiertegen beroep ingesteld. Bij uitspraak van 7 augustus 2003 heeft deze rechtbank en nevenzittingsplaats dit beroep ongegrond verklaard.
- 1.2 Op 2 mei 2006 heeft verzoekster wederom een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 15 september 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen, omdat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.
- 1.3 Bij brief van 19 september 2006 is daartegen beroep ingesteld. Verzoekster mag de behandeling van het beroep niet in Nederland afwachten. Bij verzoekschrift van 19 september 2006 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist.
- 1.4 Het verzoek is ter zitting van 19 december 2006 behandeld. Verzoekster is verschenen; bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2 Overwegingen

- 2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat voldaan wordt aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoekster in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.
- 2.2 Op 17 maart 2003 is de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een

regnr: Awb 06/45697 (voorlopige voorziening)
Awb 06/45696 (beroep)

-2-

- van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003) in werking getreden. Vo 343/2003 is van toepassing op asielverzoeken die zijn ingediend vanaf 1 september 2003.
- 2.3 Ingevolge artikel 30, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.
- 2.4 Duitsland heeft op 4 augustus 2006 het terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, Vo 343/2003 aanvaard.
- 2.5 De voorzieningenrechter stelt voorop dat in de onderhavige procedure geen aanleiding bestaat om toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). De voorzieningenrechter verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 16 maart 2004 (nr. 200308832/1, JV 2004, 288) waarin is geoordeeld dat de inwerkingtreding van Vo 343/2003 aangemerkt moet worden als een wijziging van het recht, waarop artikel 4:6 van de Awb niet ziet, als gevolg waarvan de minister *opnieuw* dient te beoordelen of Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.
- 2.6 Artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 geeft verweerder het recht om, in afwijking van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, juncto de artikelen 5 tot en met 14, Vo 343/2003 het asielverzoek te behandelen.
- 2.7 Verzoekster voert aan dat twee van haar zoons op 4 juli 2002 in Nederland asiel hebben aangevraagd. Bij beschikkingen van 23 februari 2005 zijn zij met terugwerkende kracht tot datum aanvraag toegelaten als verdragsvluchtelingen. Haar ene zoon, was ten tijde van zijn asielaanvraag minderjarig. Wanneer verweerder per datum aanvraag zou hebben toegelaten als vluchteling, dan had verweerder verzoeksters asielverzoek inhoudelijk moeten beoordelen, omdat er toen sprake was van een gezinslid als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder i, van de Overeenkomst van Dublin (hierna: OvD) en had verweerder op grond van artikel 4 OvD de verantwoordelijkheid om de zaak inhoudelijk te beoordelen.

De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat deze rechtbank en nevenzittingsplaats bij uitspraak van 7 augustus 2003 heeft geoordeeld dat hetgeen verzoekster in die procedure omtrent haar (toen) minderjarige zoon naar voren heeft gebracht, niet kon worden meegenomen bij de beoordeling van die procedure. Deze uitspraak is in rechte vast komen te staan, zodat hetgeen verzoekster in onderhavige procedure hieromtrent aanvoert, hier niet aan af kan doen.

- 2.8 Verweerders reactie dat ten tijde van verzoeksters tweede asielverzoek geen sprake is van de aanwezigheid van een gezinslid als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder i, OvD en de Nederlandse overheid derhalve niet gehouden is het asielverzoek inhoudelijk te beoordelen, is gelet op het feit dat : per datum van zijn asielverzoek nog minderjarig was, hij per datum aanvraag ook werd toegelaten als verdragsvluchteling en verzoekster toen nog geen beschikking op haar eerdere asielaanvraag had gekregen, onredelijk en in strijd met de algemeen beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot hetgeen is aangevoerd ten aanzien van de eerdere asielprocedure van verzoekster verwijst de voorzieningenrechter naar hetgeen is overwogen onder rechtsoverweging 2.7.

Ten aanzien van verzoeksters verwijzing naar de OvD overweegt de voorzieningenrechter dat het asielverzoek is ingediend ná 1 september 2003. In casu dient derhalve, gelet op hetgeen in

regnr: Awb 06/45697 (voorlopige voorziening)
Awb 06/45696 (beroep)

-3-

rechtsoverweging 2.2 is overwogen, aan de hand van de criteria van Verordening 343/2003 te worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van eiser. Een beroep van eiser op het bepaalde in de Ovd kan derhalve reeds hierom niet slagen.

Voor zover verzoekster een beroep heeft willen doen op artikel 2, onder i, Vo 343/2003, overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Op grond van artikel 2, onder i, Vo 343/2003 wordt verstaan onder "gezinsleden", voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

- a) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;
- b) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder a, of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;
- c) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is.

Verzoeksters jongste zoon, is geboren op en was derhalve ten tijde van onderhavige aanvraag meerderjarig, zodat geen sprake is van een gezinslid als bedoeld onder a, b of c. Niet valt in te zien waarom verweerder onredelijk, dan wel in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft gehandeld door te oordelen dat er geen sprake is van een gezinslid in de zin van artikel 2, onder i, Vo 343/2003.

- 2.9 De voorzieningenrechter begrijpt verzoeksters stelling dat één van de uitgangspunten van Vo 343/2003 is dat de eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd, dusdanig dat zij hiermee beoogt een beroep te doen op artikel 15 Vo 343/2003.

Op grond van artikel 15, eerste lid, Vo 343/2003 kan iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

Zoals hiervoor, onder rechtsoverweging 2.8 is overwogen is er geen sprake van een gezinslid in de zin van artikel 2, onder i, Vo 343/2003. Voorts is niet gebleken dat er sprake is van een ander afhankelijk familielid. Uit het dossier blijkt dat er verschillende familieleden van verzoekster in Nederland verblijven, maar van de verelste afhankelijkheid is niet gebleken. Verweerder hoefde hierin derhalve geen aanleiding te zien het asielverzoek onverplicht aan zich te trekken.

- 2.10 Voorts voert verzoekster aan dat haar verzoek om toelating tot Nederland als vluchteling alsnog dient te worden gehonoreerd. Uit de stukken van haar eerste asielprocedure blijkt genoegzaam waarom haar asielverzoek behoort te worden ingewilligd.

De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat het er in onderhavige procedure (slechts) om gaat welke lidstaat verantwoordelijk is voor de inhoudelijke behandeling van het asielverzoek van verzoekster, zodat niet wordt toegekomen aan een inhoudelijke beoordeling van verzoeksters stelling. Gelet op het voorgaande behoefde verweerder in deze stelling evenmin aanleiding te zien de behandeling van het asielverzoek op grond van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 aan zich te trekken.

regnr. Awb 06/45697 (voorlopige voorziening)
Awb 06/45696 (beroep)

-4-

- 2.11 Gelet op het voorgaande dient het verzoek afgewezen te worden. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.
- 2.12 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken.

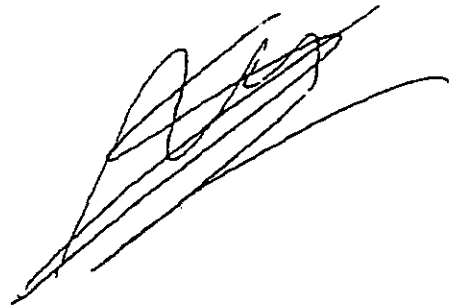
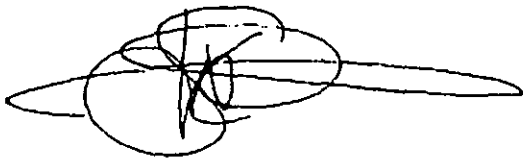
3 BESLISSING

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep, geregistreerd onder Awb 06/45696 ongegrond.

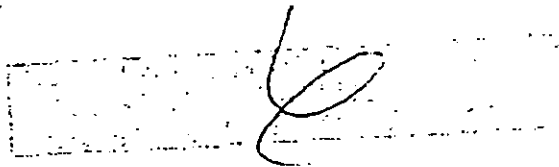
Deze uitspraak is gedaan door mr. E.W. Akkerman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. K.S. Smits als griffier op

02 JAN. 2007

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 02 JAN. 2007

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake:

Wonende te
gemachtigde: mr P.C.M. van Schijndel

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te 's-Gravenhage.
gemachtigde:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

, geboren op van Afgahaanse, wonende te aan het adres te dezer zake woonplaats kiezende te (2535 JT) 's-Gravenhage aan het adres Duinweg 9 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.C.M. van Schijndel, die ten deze voor appellante occupeert en die hierbij verklaart, door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens haar het onderhavige hoger-beroepschrift in te dienen;

Dat appellante in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, d.d. 2 januari 2007, Awb 06/45696, IND-dossiernummer 0203.01.8008, in welke zaak de rechtbank het beroep van appellante, gericht tegen de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie waarbij het asielverzoek werd afgewezen, ongegrond heeft verklaard;

Dat appellante een afschrift van genoemde uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, hecht aan het onderhavige hoger beroepschrift;

Dat appellante de navolgende grief wenst aan te voeren tegen de voormelde uitspraak van de rechtbank:

1. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

"2.8 Verweerders reactie dat ten tijde van verzoeksters tweede asielverzoek geen sprake is van de aanwezigheid van een gezinslid als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder i, OvD en de Nederlandse overheid derhalve niet gehouden is het asielverzoek inhoudelijk te beoordelen, is gelet op het feit dat per datum van zijn asielverzoek nog minderjarig was, hij per datum aanvraag ook werd toegelaten als verdragsvluchteling en verzoekster toen nog geen beschikking op haar eerdere asielaanvraag had gekregen, onredelijk en in strijd met de algemeen beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot hetgeen is aangevoerd ten aanzien van de eerdere asielprocedure van verzoekster verwijst de voorzieningenrechter naar hetgeen is overwogen onder rechtsoverweging 2.7.

Ten aanzien van verzoeksters verwijzing naar de OvD overweegt de voorzieningen rechter dat het asielverzoek is ingediend ná 1 september 2003. In casu dient derhalve, gelet op hetgeen in

rechtsoverweging 2.2 is overwogen, aan de hand van de criteria van Verordening 343/2003 te worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van eiser. Een beroep van eiser op het bepaalde in de OvD kan derhalve reeds hierom niet slagen.

Voor zover verzoekster een beroep heeft willen doen op artikel 2, onder i, Vo 343/2003, overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Op grond van artikel 2, onder i, Vo 343/2003 wordt verstaan onder "gezinsleden", voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

- a) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;
- b) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder a, of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;
- c) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is.

Verzoeksters jongste zoon, is geboren op en was derhalve ten tijde van onderhavige aanvraag meerderjarig, zodat geen sprake is van een gezinslid als bedoeld onder a, b of c. Niet valt in te zien waarom verweerder onredelijk, dan wel in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft gehandeld door te oordelen dat er geen sprake is van een gezinslid in de zin van artikel 2, onder i, Vo 343/2003.

2.9 De voorzieningen rechter begrijpt verzoeksters stelling dat één van de uitgangspunten van Vo 343/2003 is dat de eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd, dusdanig dat zij hiermee beoogt een beroep te doen op artikel 15 Vo 343/2003.

Op grond van artikel 15, eerste lid, Vo 343/2003 kan iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

Zoals hiervoor, onder rechtsoverweging 2.8 is overwogen is er geen sprake van een gezinslid in de zin van artikel 2, onder i, Vo 343/2003. Voorts is niet gebleken dat er sprake is van een ander afhankelijk familielid. Uit het dossier blijkt dat er verschillende familieleden van verzoekster in Nederland verblijven, maar van de vereiste afhankelijkheid is niet gebleken. Verweerder hoefde hierin derhalve geen aanleiding te zien het asielverzoek onverplicht aan zich te trekken. "

2. Appellante heeft eerder, op 1 maart 2002, asiel verzocht. Dat asielverzoek werd afgewezen omdat zij voorafgaand aan haar komst naar Nederland in Duitsland heeft verbleven. De Nederlandse overheid heeft appellante geclaimd bij de Duitse overheid, en deze laatste overheid heeft de claim gehonoreerd.

Twee kinderen van appellante, en hebben op 4 juli 2002 asiel verzocht. Bij beschikkingen d.d. 23 februari 2005 zijn zij met terugwerkende kracht tot de datum aanvragen tot Nederland toegelaten als verdragsvluchtelingen (derhalve op grond van art. 29, eerste lid, aanhef onder a. Vw2000).

Bij aanvullend beroep in de eerste asielprocedure werd aangegeven dat de minderjarige zoon van appellante in Nederland asiel heeft verzocht en dat hij bij appellante woonachtig is.

In tegenstelling tot hetgeen de Minister aanneemt, heeft appellante de aanwezigheid van haar voornoemde zoons niet in het gehoor in de eerste asielprocedure en evenmin in de zienswijze in de eerste asielprocedure kunnen melden, nu zij op dat moment nog niet op de hoogte was van het feit dat haar zoons in Nederland asiel hadden verzocht.

In Afghanistan was het gehele gezin van appellante gevlucht. De voornoemde zoons zijn naar Mazar gevlucht en de overige gezinsleden naar Kabul. In Kabul kwam appellante te weten dat haar andere zoon en haar moeder naar Nederland waren gevlucht. Dit was voor haar de reden om uiteindelijk ook naar Nederland te vluchten. De voornoemde zoons zijn uiteindelijk ook naar Nederland gevlucht, omdat zij wisten dat een oom in Nederland was. Zij wisten niet dat hun moeder, grootmoeder en andere broer in Nederland waren. Dat blijkt ook uit het nader gehoor van voornoemd zoons.

Op 7 augustus 2003 heeft de rechtbank Zwolle het beroep ongegrond verklaard, onder meer overwegende dat de verklaringen omtrent de zoon geen nieuwe feiten en omstandigheden zijn in de zin van art. 63, eerste lid Vw2000. De verklaringen omtrent de zoon zijn om die reden buiten de beoordeling van het beroep gelaten.

De overige familieleden werden niet aangemerkt als familieleden zoals bedoeld in art. 4 van de Overeenkomst van Dublin.

Op het moment van de beslissing op beroep in de eerste asielprocedure van appellante, waren en nog niet toegelaten.

Ten tijde van de aanvraag was l minderjarig en was meerderjarig. Ten tijde van de statusverlening, 23 februari 2005, was nog immer minderjarig.

Op 2 mei 2006 was meerderjarig geworden.

Appellante heeft na haar asielaanvraag in maart 2002 Nederland niet verlaten, ook niet nadat zij is uitgeprocedeerd geraakt. Zij heeft nog immer opvang in het AZC Noord in Amsterdam.

Wanneer de Minister per datum aanvraag en zou hebben toegelaten als verdragsvluchteling (derhalve op grond van art. 29, eerste lid, aanhef onder a, Vw2000), dan wel de Minister in ieder geval tijdens de eerste asielprocedure van appellante deze aanvraag op genoemde grond hebben ingewilligd, dan had de Minister het asielverzoek van appellante inhoudelijk moeten beoordelen, omdat er toen sprake was van een gezinslid als bedoeld in art. 2 onder i van de Overeenkomst van Dublin, en had de Minister op grond van art. 4 van die Overeenkomst de verantwoordelijkheid om de zaak inhoudelijk te beoordelen.

Het verweer van de Minister, dat ten tijde van de tweede asielaanvraag geen sprake is van de aanwezigheid van een gezinslid als bedoeld in art. 2 onder i van de Overeenkomst van Dublin, en de Nederlandse overheid deswege niet gehouden is het asielverzoek van appellante inhoudelijk te beoordelen, is gezien het feit dat per datum van zijn asielaanvraag nog minderjarig was, hij per datum van zijn aanvraag ook werd toegelaten als verdragsvluchteling en appellante toen nog geen beschikking op haar eerste asielaanvraag had gekregen, onredelijk en in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Een van de uitgangspunten bij de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend is dat de eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd. Dat in ogenschouw genomen, valt te minder de redelijkheid van het standpunt van de Minister in te zien. Of appellante nu al dan niet de aanwezigheid van haar jongste zoon had kunnen melden, doet daaraan in het geheel niet af.

3. Dat ten tijde van de onderhavige tweede aanvraag meerderjarig was, wordt edoor appellante niet bestreden.

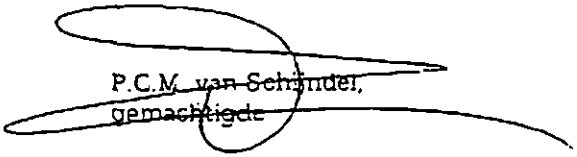
De Minister en de rechtbank miskennen echter dat de situatie in casu zodanig uitzonderlijk is, dat de Minister bij de beoordeling van de onderhavige tweede aanvraag in redelijkheid gelijk had moeten stellen met een gezinslid zoals bedoeld in Verordening 343/2003. Niet in de laatste plaats omdat de Minister zelf verantwoordelijk kan worden gehouden voor het feit dat l

ten tijde van zijn aanvraag niet direct werd toegelaten, doch eerst bijna drie jaar daarna. Wanneer de Minister hem direct had toegelaten, zou de Minister zich wel verplicht hebben gezien het eerste asielverzoek van appellante inhoudelijk te beoordelen.

Conclusie:

Appellante concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het beroep tegen de voornoemde beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

's-Gravenhage, 30 januari 2007

P.C.M. van Schijndel,
gemachtigde